

ՀԸՆԱԶԱՆԴ ԹԸՌԶՈՒՆԻՆ

Հոգածութեան վանդակին հե՛ք բըռչունն է անիկա,
Որուն մօտիկ կայ փոքրիկ կիսալեցուն ջրաման,
Եւ կըսուցին առջեւ ալ հունձի իր կերն առօրեայ:

Իր հաւերէն վերջ պիտի ան կարենայ լուռ բառիլ
Մէկ ձողէ միւս երկարով թելիկներուն մե՛տալէ,
Ու երազէ օրն՝ի բուն կամ մըրափէ ոսփի վրայ:

Եւ տրացած տէրերուն անհուն սիրոյն եւ գութին,
Հըլու իր կեանքը ապրի վանդակին մէջ միեւնոյն.
Գուցէ առանց տեսնելու մեծ անծանօթ բնկերն ալ:

Մարմինն իր կուտ հասուննայ եւ կանաչին ըղձանքներն
Ընդերքներուն իր սրտին. անցնին ամառ ու զարուն,
Մըսի աւունն եւ ձըմեռն ալ սառույցով ըզգենու,

Մընայ հանդարտ բըռչունն այս վանդակին մէջ միւ մինակ,
Մինչեւ որ ոսքը սահի խոտ իր կեանքին օր մը մեծ,
Եւ տապալի հոգիին ձեւն ալ վայրի սիրոյ մէջ:

ԱՆԵԼ

